

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב וצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - קרה קעו.

ויקח קרח בן יצחק בן קהת בן לוי וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים יט) הנחמדים מזֶהב ומפֶז רב ומתוקים מדבֶש ונֹפֶת צופים. כִּמֹּה עֲלֵאין פִּתְגָמֵי אֹרֵייתָא, כִּמֹּה יקירין אינון, תֵּאִיבין אינון לעילא, תֵּאִיבין אינון לבלא. בגין דאינון שָׂמָא קדישא. וְכֵל מֵאן דֵּאֲשַׁתְּדֵל בְּאֹרֵייתָא, אֲשַׁתְּדֵל בְּשָׂמָא קדישא, וְאֲשַׁתְּזִיב מִבְּלָא, אֲשַׁתְּזִיב בְּעֲלָמָא דין, וְאֲשַׁתְּזִיב בְּעֲלָמָא דְאֵתִי. תָּא חוּי, כֵּל מֵאן דֵּאֲשַׁתְּדֵל בְּאֹרֵייתָא, אֲחִיד בְּאֵילָנָא דְחַיִּי. בִּינן דְאֲחִיד בֵּיה, בְּכֵלָא אֲחִיד, דְכֵתִיב, (משלי ג) עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בֵּיה וְגו'.

ויקח קרח בן יצחק בן קהת בן לוי וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים יט) הנחמדים מזֶהב ומפֶז רב ומתוקים מדבֶש ונֹפֶת צופים. כִּמֹּה עֲלֵאין פִּתְגָמֵי אֹרֵייתָא, כִּמֹּה יקירין אינון, תֵּאִיבין אינון לעילא, תֵּאִיבין אינון לבלא. בגין דאינון שָׂמָא קדישא. וְכֵל מֵאן דֵּאֲשַׁתְּדֵל בְּאֹרֵייתָא, אֲשַׁתְּדֵל בְּשָׂמָא קדישא, וְאֲשַׁתְּזִיב מִבְּלָא, אֲשַׁתְּזִיב בְּעֲלָמָא דין, וְאֲשַׁתְּזִיב בְּעֲלָמָא דְאֵתִי. תָּא חוּי, כֵּל מֵאן דֵּאֲשַׁתְּדֵל בְּאֹרֵייתָא, אֲחִיד בְּאֵילָנָא דְחַיִּי. בִּינן דְאֲחִיד בֵּיה, בְּכֵלָא אֲחִיד, דְכֵתִיב, (משלי ג) עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בֵּיה וְגו'.

רבי יצחק אמר, כֵּל מֵאן דֵּאֲשַׁתְּדֵל בְּתוֹרָה, יֵשׁ לוֹ חֲרוֹת מִחֶבֶל, חֲרוֹת מִמִּיתָה כְּמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ, מִשׁוּם שְׁחֲרוֹת שׁוֹרָה עָלָיו וְאֲחֻזָּה בוֹ. אֵילוּ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְרִין בְּתוֹרָה, יִנְצְלוּ מִחֶבֶל, וְלֹא יִמְצְאוּ בְּגָלוֹת. וְזֵהוּ שְׂכָתוֹב (אלו ישראל משמרים את התורה, ינצלו מהחבל, ולא ימצאו בגלות. כתוב) (שמות לב) חֲרוֹת עַל הַלְּחֹת, אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת אֵלָא חֲרוֹת. וְחֲרוֹת זוֹ (בארוה) נְמִצָּאת בְּתוֹרָה. הַתּוֹרָה הִיא בַּח הִימִין, כְּמוֹ שְׂנַאָמַר (דברים לג) מִימִינוֹ אִישׁ דֵּת לְמוֹ. וְהַשְּׂמֹאל נְכַלָּל בְּיָמִין. מִי שְׁעוֹשֶׂה יָמִין שְׂמֹאל וּשְׂמֹאל יָמִין, הָרִי הוּא כְּאֵלוּ מִחֲרִיב עוֹלָם. בֹּא וְרֵא, אַחֲרָן יָמִין, לוֹיִם שְׂמֹאל. קֶרַח רָצָה לַעֲשׂוֹת חֲלוּף הִימִין לְשְׂמֹאל, וּמִשׁוּם זֶה נִעְנַשׁ. וְלֹא עוֹד, אֵלָא שְׂנַמְצָא בוֹ לְשׁוֹן הָרַע, וְנִעְנַשׁ בְּכֵל. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, הַשְּׂמֹאל נְכַלָּל תָּמִיד בְּיָמִין. קֶרַח רָצָה לְהַחֲלִיף תַּקּוּן שְׁלֻמְעֵלָה וּלְמִטָּה, בְּגָלָל זֶה נֶאֱבָד מִלְּמַעְלָה וּלְמִטָּה. וַיִּקַּח קֶרַח. מַה זֶה וַיִּקַּח? לָקַח עֲצָה רָעָה לַעֲצֹמוֹ. כֵּל מִי שְׂרׁוּדָף אַחַר מַה שְּׂאִינוּ שְׁלוֹ – זֶה בּוֹרַח מִפְּנֵי, וְלֹא עוֹד, אֵלָא מַה שְּׂיֵשׁ לוֹ – נֶאֱבָד מִפְּנֵי. קֶרַח רָדַף אַחַר מַה שְּׂאִינוּ שְׁלוֹ – אֵת שְׁלוֹ אֲבָד, וְאַחַר לֹא הִרְוִיתָ.

רבי יצחק אמר, כֵּל מֵאן דֵּאֲשַׁתְּדֵל בְּאֹרֵייתָא, חִירוֹ אֵית לֵיה מִבְּלָא, חִירוֹ מִמִּיתָה, כִּמֹּה דְאֲמָרְנוּ. בְּגִין דְחִירוֹ עָלֵיה שְׂרִיָא, וְאֲחִיד בֵּיה. אֵילוּ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְרִין בְּאֹרֵייתָא, יִשְׁתְּזַבּוּ מִבְּלָא, וְלֹא יִשְׁתַּכְּחוּ בְּגָלוֹתָא, וְדָא הוּא דְכֵתִיב (פ"א אילו ישראל מנטרין אורייתא, אשתזבו מכלא, ולא אשתכחו בגלותא בתיב) (שמות לב) חֲרוֹת עַל הַלְּחֹת, אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת אֵלָא חֲרוֹת. וְחִירוֹת דָּא (אוקמוה) בְּאֹרֵייתָא אֲשַׁתְּכַח, אֹרֵייתָא אִיחֵי חֵילָא דִימִינָא, כִּמֹּה דְאֵת אָמַר (דברים לג) מִימִינוֹ אִישׁ דֵּת לְמוֹ, וּשְׂמֹאלָא אֲתַכְלִיל בִּימִינָא, מֵאן דְעָבִיד יִמִּינָא שְׂמֹאלָא, וּשְׂמֹאלָא יִמִּינָא, הָא אִיחֵו בְּאֵילוּ חֲרִיב עֲלָמָא. תָּא חוּי, אַחֲרָן יִמִּינָא. לִיּוֹאֵי שְׂמֹאלָא, קֶרַח בְּעֵי לְמַעַבְד חֲלוּפָא דִימִינָא לְשְׂמֹאלָא, בְּגִין כֵּן אֲתַעֲנַשׁ. וְלֹא עוֹד אֵלָא דְאֲשַׁתְּכַח בֵּיה לִישְׁנָא בִישָׂא, וְאֲתַעֲנַשׁ בְּכֵלָא. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, שְׂמֹאלָא אֲתַכְלִיל תְּדִיר בִּימִינָא, קֶרַח בְּעָא לְאַחֲלָפָא תַּקּוּנָא דְלְעֵילָא וְתַתָּא. בְּגִין כֵּן אֲתַאֲבִיד מִעֵילָא וְתַתָּא. וַיִּקַּח קֶרַח, מֵאֵי וַיִּקַּח. נְסִיב עֵישָׂא בִישָׂא לְגַרְמִייה, כֵּל דְרָדַף בְּתַר דְלֵאֵו דִילֵיה, אִיחֵו עָרִיק מִקְּמִייה. וְלֹא עוֹד, אֵלָא מַה דְאֵית בֵּיה אֲתַאֲבִיד מִנִּייה. קֶרַח רָדַף בְּתַר דְלֵאֵו דִילֵיה, דִילֵיה אֲבִיד, וְאַחֲרָא לֹא רְוַח.

קֶרַח אֲזִיל בְּמַחֲלוּקָתָא. מֵאֵי מַחֲלוּקָתָא. פְּלוּגָתָא. פְּלוּגָתָא דְלְעֵילָא וְתַתָּא. וּמֵאן דְבְּעֵי לְאַפְּלֹגָא תַּקּוּנָא דְעֲלָמָא,

קֶרַח אֲזִיל בְּמַחֲלוּקָתָא. מֵאֵי מַחֲלוּקָתָא. פְּלוּגָתָא. פְּלוּגָתָא דְלְעֵילָא וְתַתָּא. וּמֵאן דְבְּעֵי לְאַפְּלֹגָא תַּקּוּנָא דְעֲלָמָא,

תרגום ללשון הקודש

מכל העולמות. מחלקת היא מחלקת של השלום, ומי שחולק על השלום חולק על השם הקדוש, משום ששם הקדוש נקרא שלום.

בא וראה, אין העולם עומד אלא על שלום. בְּשָׁבָרָא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא יכל להתקיים ולעמד, עד שָׁבָא וְהִשְׁרָה עָלָיו שְׁלוֹם, וּמַהוּ? שְׁבַת, שֶׁהִיא שְׁלוֹם הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּהוֹמָנִים, וְאִז עָמַד וְהִתְקַיֵּם הָעוֹלָם. ומי שחולק עליו, יאבד מהעולם.

ד וְלִפִּי הַחֲזוֹדֵכְכוֹת חֲכָמָתוֹ בִּי"ג (בְּשִׁלְשֵׁי־עֶשְׂרֵה) מִדּוֹת אֱלוֹ הַנְּלִל, בִּן הַחֲזוֹדֵכְכוֹת קוֹל רְנָתוֹ. בְּבַחֲיִנַת: זָקֵן – זֶה קִנְיַת הַכְּמוֹה (קידושין לב:), הַקִּנְיָה מוֹצִיא קוֹל (ברכות סא ועיין זוהר פנחס דף רלב רלד רלה:). וְזֶה (שה"ש ב:): הִרְאִינִי אֶת מְרַאיוֹ, זֶה בַּחֲיִנַת הַדְּרַת־פָּנִים, בַּחֲיִנַת זָקֵן בְּנִ"ל. הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ – כִּי הַקוֹל לְפִי הַחֲכָמוֹה שֶׁל דְּרוּשֵׁי הַתּוֹרָה, לְפִי הַשְּׂכָל שֶׁל שְׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהוּא דוֹרֵשׁ בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה. וְזֶהוּ (עמוס ה:): דְּרִשׁוּנִי וְחִי, כִּי הַחֲכָמוֹה תְּחַיֶּה אֶת בְּעֲלִיָּה (קהלת ז:); הַיְכָשְׁנֵנְדְּבָךְ קוֹלוֹ, אִז עֲלִיָּדֵי הַשְּׂמִיעֵת קוֹלוֹ לְכַד בְּלֹא דְבוּר, הַקְּדוּשִׁי־בְּרוּךְ־הוּא מוֹשִׁיעוֹ בְּעֵת צָרָתוֹ, בְּבַחֲיִנַת (תהלים קו:): וַיִּרְא (ה') בְּצַר לָהֶם, בְּשִׁמְעוֹ אֶת רְנָתָם – עֲלִיָּדֵי שְׂמִיעֵת קוֹלוֹ, הַקְּדוּשִׁי־בְּרוּךְ־הוּא רוֹאֶה מִי שְׂמַצֵּר לוֹ, אֵיזוֹהוּ עֲבוֹרִים מְצַר לָנוּ. וְזֶהוּ (דברים כז:): בְּאֵר הַיֵּטֵב – בְּשִׁבְעִים לְשׁוֹן, שְׁפָרוּשִׁים וְדְרוּשֵׁי הַתּוֹרָה, שְׂמוֹשִׁם תּוֹצְאוֹת הַקוֹל, עַל יָדָם הַיֵּטֵב לָנוּ בְּכָל הַלְּשׁוֹנוֹת וּבְכָל הָעֲבוֹרִים, בְּבַחֲיִנַת בְּשִׁמְעוֹ אֶת רְנָתָם, רְאִישֵׁי תְבוֹת בְּאֵר, וּבְאֵר הוּא לְשׁוֹן פְּרוּשׁ וְדְרוּשׁ: ו וְלַחֲדַרְת־פָּנִים הַנְּלִל אֵי אֶפְשָׁר לְבוֹא אֵלָּא עֲלִיָּדֵי תַקְוִין הַפְּרִיָת, בְּבַחֲיִנַת (דברי הימים א טז:): "הוֹד וְהַדָּר לְפָנָיו", בְּשִׁ"עוֹ וְהַדָּרָה בְּמִקְוָמוֹ", שֶׁהוּא פְּרִיָת, הַנְּקָרָא בְּעוֹ, וְהוּא הַדָּרָה דְּמִטְרוֹנִיתָא. וְזֶה (שמות טו:): עֲזִי – זֶה בְּבַחֲיִנַת בְּרִיָת וְזִמְרָת – זֶה בְּבַחֲיִנַת קוֹל. וְיַחֲזִי לִי לִישׁוּעָה – בְּבַחֲיִנַת וַיִּרְא (ה')

זהר הקדוש - קורח קעו:

יְתַאֲבִיד מִפְּלִהוּ עֲלִמִין. מַחְלֻקָת, פְּלוּגָתָא דְשְׁלוֹם. וּמֵאֵן דְּפָלִיג עַל שְׁלוֹם, פְּלִיג עַל שְׂמָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְשְׂמָא קְדִישָׁא, שְׁלוֹם אֶקְרִי.

תָּא חַזִי, לִית עֲלֵמָא קָאִים אֵלָּא עַל שְׁלוֹם, כַּד פְּרָא קוֹדֶשָׁא בְּרִיָה הוּא עֲלֵמָא, לֹא יִכִּיל לְאַתְקִימָא, עַד דְאַתָּא וְשָׂרָא עֲלִיָּהוּ שְׁלוֹם. וּמֵאֵי הוּא. שְׁבַת, דְאִיהוּ שְׁלֵמָא דְעֲלָאִי וְתַתָּאִי, וּכְדִין אַתְקִיִים עֲלֵמָא. וּמֵאֵן דְּפָלִיג עֲלֵיהּ, יְתַאֲבִיד מִעֲלֵמָא.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר זוהר על הפרשה

תורה כז
לשון רבנו זכרוננו לברכה
רְצִיצָא דְמִיַת בְּבִיעוּתָהּ, הִיכָא נָפַק רוּחָא. אָמַר לְהוּ: בַּחֲיִנּוּ דְעַל:
א כִּי לְמַשָּׁף אֶת כָּל הָעוֹלָם לְעַבּוֹדָתוֹ לְעַבְדוֹ שְׂכָם אַחַד, וּכְלָם יִשְׁלִיכוּ אֱלִילֵי כַסְפָּם וְזָהָבָם וְיִתְפַּלְלוּ אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ לְכַד – זֶה הַדְּבָר נַעֲשֶׂה בְּכָל דוֹר וְדוֹר לְפִי הַשְּׁלוֹם שְׂבֻדוֹר, כִּי עֲלִיָּדֵי הַשְּׁלוֹם שִׁישׁ בִּין בְּנֵי הָאָדָם, וְהֵם חוֹקְרִים וּמְסַפְרִים זֶה לְזֶה הָאֱמֵת, עֲלִיָּדֵי־זֶה מוֹשִׁלֵּךְ כָּל אִישׁ אֶת שְׂקָר אֱלִילֵי כַסְפּוֹ, וּמְקַרְב אֶת עַצְמוֹ לְהָאֱמֵת:
ב וְאִי אֶפְשָׁר לְבוֹא לְבַחֲיִנַת שְׁלוֹם, אֵלָּא עֲלִיָּדֵי הָאֲרַת־פָּנִים, הַדְּרַת־פָּנִים. וְזֶה (בראשית לג:): וַיָּבֹא יַעֲקֹב שָׁלֵם עִיר שְׂכָם – אַתְעָרוּתָא שֶׁל בְּחִינַת (צַפְנִיָה ג:): לְעַבְדוֹ שְׂכָם אַחַד, הוּא עַל־יְדֵי שְׁלוֹם. וְשְׁלוֹם הוּא עֲלִיָּדֵי בַחֲיִנַת יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הָאֲרַת פָּנִים, בַּחֲיִנַת שׁוּפְרָה דְיַעֲקֹב בְּעִין שׁוּפְרָה דְאָדָם (ב"מ פד. ע"ש), וְזֶה בְּבַחֲיִנַת (תהלים כד:): מִכְּבָשֵׁי פְּנִיךָ יַעֲקֹב:
ג וְהַדְּרַת־פָּנִים זֶה בְּבַחֲיִנַת דְּרוּשֵׁי הַתּוֹרָה, שֶׁהַתּוֹרָה נְרַשְׁתָּ בְּשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת, הַנְּמַשְׁכִּים מִי"ג (שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה) תַקְוִינֵי דְקִנְיָא (זוהר אחרי סב:), מִבְּבַחֲיִנַת הַדְּרַת פָּנִים, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (ויקרא יט:): וְהַדְּרַת פְּנֵי זָמֵן:

בְּצַר לָהֶם וְכוּ'; וְזֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (סוּטָה ל:):
בְּשַׁעְלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם, נִתְּנָנוּ עֵינֵיהֶם לֹאמַר שִׁירָה. כִּי עַל הַיָּם
נִתְּגַלָּה בְּחֵינַת בְּרִית, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה:
הַיָּם רָאָה וַיִּנָּם (וַיִּנָּם) – וַיֵּצֵא הַחֹצֵצָה (מִיָּד וַיֵּשֶׁב פֶּרֶשֶׁה ז). נִתְּנָנוּ
עֵינֵיהֶם – זֶה בְּחֵינַת הַדְּרַת־פְּנִים, בְּחֵינַת זְקָן – זֶה קִנְיַת חֲכָמָה,
כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (בְּרַאשִׁית ג): וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם – עַל
שֵׁם הַחֲכָמָה נִאָּמַר. לֹאמַר שִׁירָה – זֶה בְּחֵינַת קוֹל, שְׁנִיתְגַּלָּה
עַל־יְדֵי הַחֲכָמָה. וְזֶה שְׁאָמְרוּ (סוּטָה שם): עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים אָמְרוּ:
זֶה אֵלֵינוּ וְאֵנְהוּ, זֶה – בְּחֵינַת בְּרִית, בְּחֵינַת (שְׁמוֹת ג): וְזֶה לֶךְ
הָאוֹת. וְאֵנְהוּ – זֶה בְּחֵינַת הַדְּרַת־פְּנִים. וְזֶה פְּרוּשׁ (מִשְׁלֵי כט):
רַעְיָה זֹנוֹת יֵאָבֵד הוֹן, הוֹן זֶה בְּחֵינַת קוֹל, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: כִּבְדֵּךְ אֵת ה' מְהוֹנֵךְ – אֵל תִּקְרֵי מְהוֹנֵךְ אֵלֶּךָ
מְהוֹנֵךְ. (כְּמוֹבֵא בְּבֵר הַיֵּטֵב ס' נג בְּשֵׁם הַפְּסִיקְתָּא וְכֵן
בְּרַש"י מִשְׁלֵי ג בַּהֲגִי'ה שֵׁם. וְלִשׁוֹן הַפְּסִיקְתָּא אֵלֶּךָ מְהַנְּנֵךְ וְכוּ'
אִם נִתֵּן לֶךְ קוֹל עֵרֵב וְכוּ'); וּבְשִׁפּוּנָם בְּבְרִית, נִפְגָּם קוֹלוֹ.
וַיַּעֲקֹב שִׁשְׁמֵר בְּרִיתוֹ, כְּמוֹ (בְּרַאשִׁית מט): רַאשִׁית אֹנִי,
זָכָה לְקוֹל, בְּבְחֵינַת (שֵׁם כז): חֶקֶל קוֹל יַעֲקֹב. וּמִבְּחֵינַת קוֹל
זָכָה לְשֵׁלֹמֶה, בְּבְחֵינַת (שֵׁם א): שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשֵׁלֹמֶה
– לְמַלְכֵךְ שֶׁשְׁלֹמֶה שָׁלוֹ. וּבְשִׁבִיל זֶה, תִּכְתֵּב אַחֵר קוֹל רִנָּה שֶׁל
שִׁירַת הַיָּם זָכוּ לְשִׁבְתַּת שְׁלֹמֶה. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת טו): וַיִּבְּאוּ
מִרְתָּהּ, וְשִׁבְתָּהּ בְּמִרְהָ נִצְטוּהָ (כְּשִׂארוֹז"ל מְנַהֲרִין נו). וְזֶה
(שְׁמוֹת שם): וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירָה לְה' – רַאשִׁית־בֹּת שְׁלֹמֶה,
שְׁעַל־יְדֵי שִׁירָה זָכוּ לְשֵׁלֹמֶה:

ז וְדוֹקָא בְּמִרְהָ קִבְּלוּ שִׁבְתַּת־שְׁלֹמֶה, כִּי בֵּן דְּרַךְ הַשְׁלֹמֶה לְהַתְּלַבֵּשׁ
בְּמִרְהָ, בְּבְחֵינַת (ישעיה לח): הִנֵּה לְשֵׁלֹמֶה מֶרֶץ לִי מֶרֶץ – כְּמוֹ
שֶׁכָּל הַרְפוּאוֹת הֵם בְּפִמִּים מְרִים, בֵּן הַשְׁלֹמֶה, שֶׁהוּא רְפוּאָה
לְכָל הַדְּבָרִים, בְּבְחֵינַת (שֵׁם נו): שְׁלֹמֶה לְרַחוּק וְלִקְרוֹב אָמַר
ה' וּרְפָאֵתִיו. וְלִפְעָמִים הַחֲלָשָׁה גּוֹבְרַת כָּל כֶּף, עַד שְׁאִין יִכְלַת
בְּיַד הַחֹלָה לְסַבֵּל מְרִירוֹת הַרְפוּאוֹת, וְאֵז הַרְפוּאִים מוֹשְׁכִין
יְדֵיהֶם מִן הַחֹלָה וּמֵיֵאֱשִׁים אוֹתוֹ – כֶּף כְּשֶׁהַעוֹנוֹת, שֶׁהֵם חֲלִי
הַנֶּפֶשׁ, גּוֹבְרִים מְאֹד, אֵז אִין יִכּוֹל לְסַבֵּל מְרִירוֹת הַרְפוּאוֹת, וְאֵז:
אִין שְׁלֹמֶה אָמַר לְרַשְׁעִים (ישעיה מח נו). וְזֶה שֶׁשִּׁבְתָּהּ הַזְּקֵנָה
אֵת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שֶׁהַשְׁלִיחַ כָּל חַטָּאתֵיו אַחֵר כְּתִפּוֹ, כְּדִי
שֶׁלֹא יִצְטָרֵף לְחַלְבִּישׁ אֵת הַשְׁלֹמֶה בְּמְרִירוֹת הַרְבֵּה. וְזֶה, הִנֵּה

לְשֵׁלֹמֶה מֶרֶץ לִי מֶרֶץ (שֵׁם לח), הִינּוּ זֶה יְדוּעַ, כִּי לְשֵׁלֹמֶה צְרִיךְ
מְרִירוֹת. וְאֵתָהּ הַשְׁקֵת נִפְשֵׁי מְרִדַת שְׁחַת (שֵׁם כְּתוּב מִשְׁחַת
כָּלִי, וּפָרַשׁ רַש"י: מִכָּלִי רִדַת שְׁחַת) – כִּי יִדְעַת שְׁאִין כִּי כַח
לְסַבֵּל מְרִירוֹת לְפִי חַטָּאתֵי. וְהַשְׁלֵכֶת אַחֵר גְּדוּף כָּל חַטָּאתֵי –
כְּדִי שִׁיתְלַבֵּשׁ הַשְׁלֹמֶה בְּמְרִירוֹת כְּפִי יִכְלַתִּי. וְזֶה (בְּרַאשִׁית
כד): וְאַבְרָהָם זָקֵן – עַל־יְדֵי זָקֵן הַנֶּ"ל, עַל־יְדֵי־זוּה: וְה' בְּרַךְ אֶת
אַבְרָהָם כָּל־ – זֶה שְׁלֹמֶה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: עוֹשֶׂה שְׁלֹמֶה וְכוּרָא אֶת
חַבְלֵי:

ח וְשֵׁלֹמֶה בְּגוּפוֹ (שְׁבַת לג): דְּרַשׁוּ עַל פְּסוּק "וַיִּבֵּא יַעֲקֹב שְׁלֹמֶה"
שְׁלֹמֶה בְּגוּפוֹ, שְׁלֹמֶה בְּמִמּוֹנֵוּ וְכוּ') – בְּאַרְבַּע מְרוֹת שֶׁלֹא תִתְגַּבֵּר
אַחַת עַל חֲבֵרְתָהּ. שְׁלֹמֶה בְּמִמּוֹנֵוּ – שֶׁלֹא יִהְיֶה בָּא זֶה וְאָכַל אֶת
זֶה, כְּמוֹ שְׁאָמְרָה בֵּת נִקְדִימוֹן בֶּן גְּרִיזִין (כְּתוּבוֹת סו). שְׁלֹמֶה
בְּתוֹרָתוֹ – בְּלֹא קְשִׁיּוֹת. וְאֵז: וַיִּבֵּא יַעֲקֹב שְׁלֹמֶה עִיר שְׁכָם בְּנֶ"ל:
וְזֶה פְּרוּשׁ: רְצִיצָא – בְּחֵינַת קִנְיַת רְצוּץ, שֶׁהֵם הַעֲבֹבִים, שֶׁהֵם
רְחוּקִים מִבְּחֵינַת זְקָן – זֶה קִנְיַת חֲכָמָה, מְהַדְּרַת־פְּנִים, וְהֵם
דְּבָקִים בְּקִנְיַת רְצוּץ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים סח): גִּיעַר חֵיט קִנְיַת.
דְּמִית כְּבִיעוּתָהּ – הִינּוּ לְהַמִּית וּלְכַפֵּל בְּעוֹתָם וְצִלוֹתָם, מִלְּבַקֵּשׁ
עוֹד מֵאַלְקִים אַחֵרִים, אֵלֶּךָ לְקַרֵּא כָּלֵם בְּשֵׁם ה'. הִיכָא נִפְקַ
רוּחָא – הִינּוּ זֹאת הַבְּחִינָה אִי אֲפֹשֶׁר, אֵלֶּךָ עַל־יְדֵי תַקוּן בְּרִית,
שֶׁהוּא בְּחֵינַת (יהושע ב): וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ. וְאִיךָ מִפִּיק
וּמוֹצִיא נִיּוֹצִי הַקְּדוּשָׁה שְׁנִפְּלוּ עַל־יְדֵי פְגָם הַבְּרִית, וְאָמַר
לָהֶם: בְּחֵינֵנוּ דְעַל – כְּזֶה שְׁנִנְכְּנֵם בּוֹ רוּחַ, הִינּוּ כְּזֶה שְׁנִנְכְּנֵם בּוֹ
רוּחַ שְׁמוֹת, הִינּוּ הַרְהוּרֵי זְנוּת, וְהוּא מְשַׁבֵּר תְּאֻמוֹתוֹ – כְּזֶה
הוּא מִפִּיק וּמוֹצִיא נִיּוֹצִי הַקְּדוּשָׁה שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית, כִּי זֶה
הוּא בְּחֵינַת תְּשׁוּבַת הַמּוֹשְׁקֵל (אִיכָה ה): זְקֵנִים מִשְׁעַר שְׁבַתוֹ
בְּחוּרִים מְגֻנֵינְתָם: (עַד כָּאֵן לְשׁוֹן רַבְּנֵנוּ ז"ל)

(שִׁידָ לְעִיל): וַיִּרָא (ה') בְּצַר לָהֶם בְּשִׁמְעוּ אֶת רִנְתָם – עַל־
יְדֵי שְׁמִיעַת קוֹלוֹ, הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא רוּאָה מִי שֶׁמְצַר לוֹ, אִיזָה
עֲבוּרִים מְצַר לָנוּ וְכוּ'. וְאָמַר, שְׁעַל־כֵּן בְּשִׁישׁ, חֵם וְשְׁלֹמֶה, אִיזָה
גְּזֵרָה וְצָרָה לְיִשְׂרָאֵל מֵאִיזָה עֲבוּרִים, אִזִּי טוֹב לְנַגֵּן הַנְּגוּן שֶׁל
אוֹתָהּ הַעֲבוּרִים שֶׁמְצַר לָהֶם, חֵם וְשְׁלֹמֶה. וְזֶה: בְּשִׁמְעוּ אֶת
רִנְתָם – רִנְתָם דִּיקָא, הִינּוּ רִנָּה וְנִגּוּן שְׁלָחָם, שֶׁל אוֹתָהּ הַעֲבוּרִים
שֶׁמְצַרָה לְיִשְׂרָאֵל, חֵם וְשְׁלֹמֶה:

העולה למעלה לעורר הרחמים, בשמעו את רינתם, וירא מלמעלה, בצר להם, **אהובים הם** בזיככם וטהרתם **לכל**, דהיינו על ידי יסוד ושמירת הברית הנקרא כל כידוע נעשים האהובים, ודייקא על ידי זה מתקבלים דברי התורה על כולם, לעבדו שכם אחד, על ידי זה הצדיק אשר ביכולתו למשכם לעבודתו יתברך, כי על ידי כל היסוד שהוא בחינת שלום, בחינת הנני נותן לו את בריתי שלום, על ידי זה גם ישראל נעשים אהובים זה לזה, עד שנעשים שכם אחד, על ידי השלום של התורה, ומסבירים זה לזה האמת של התורה הנחמדה ומשליכים כל אחד אלילי כספו וזהבנו. וכל מעלתם הנ"ל של דברי התורה הוא **מפני שהם השם קדוש** שלו יתברך. כי השם הוא לבוש המהות ודברי התורה הם לבוש לי"ג תיקוני הדיקנא העליונים שלו יתברך, שהוא בחינת הדרת פניו יתברך כביכול שהוא מהות התורה. כי זה השם הקדוש שהוא בחינת י"ג תיקוני דיקנא, אשר י"ג הוא גימטריא אחד, גימטריא אהבה (כידוע עיין תורה ד'), על ידי זאת האהבה והרחמים הנמשכים לאחד לשכם אחד כל הנבראים, על ידי זאת המהות המלוכשת בשם הקדוש שהיא התורה, על ידי זה נעשים דבריה אהובים. **וכל מי שמשתדל בתורה** לדורשה בי"ג מידות ומזכך חכמתו והדרת פניו, **משתדל בעצם בשם הקדוש**, שם הוי"ה ברוך הוא, בחינת רחמים, בחינת י"ג מידות של רחמים, בחינת י"ג תיקוני דיקנא, זהו הזקן הדור מלא רחמים, ולכן **ניצל** המשתדל בה **מהכל**, מהכל דייקא כנ"ל בהשתדלות הלימוד הבא מן הכל הוא היסוד כנ"ל, שעל ידו דייקא ניצל מכל הצרות, בשומעו יתברך רינתו המזוככת. **ניצל בעולם** הזה מהצרות וצער האומות ומהמרירות וזוכה לרפואה ושלום, ו**ניצל בעולם** הבא מבושת מרירות הגהנם, כי ישליך הקב"ה, אחר כתפו את החטאים של המשתדל ביסוד התורה. בחינת אתה חשקת נפשי מרדת שחת, שהוא השאול והגהנום, שהוא הזיכך והמרירות שבעולם הבא, טרם קבלת מתיקות שלום ותשלום השכר. **בא וראה, כל מי שעוסק בתורה אחוז בעץ החיים** בחינת דרשוני והיו, כי החכמה תחיה את בעליה (כמובא בתורה הנ"ל סימן ד') דרשו זקן והדרת פני, על ידי דרושי התורה בי"ג מידות, ותהיו דבקים בחי החיים, כי **פיון שאחוז בו** יתברך על ידי העסק בשמו הקדוש, שהוא לבוש חיותו יתברך כנ"ל,

ויקח קרחה בן יצחק בן קהת בן לוי וגו'. רבי אבא פתח (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים. כמה עליון שתגמי אורייתא, כמה יקרין אינון, תאיבין אינון לעילא, תאיבין אינון לכלא. בגין דאינון שמה קדישא. וכל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בשמה קדישא, ואשתזיב מבלא, אשתזיב בעלמא דין, ואשתזיב בעלמא דאתי. תא חזי, כל מאן דאשתדל באורייתא, אחיד באילנא דחיי. פיון דאחיד ביה, פכלא אחיד, דקתיב, (משלי ג) עין חיים היא למחזיקים בה וגו'.—הנה קרחה היה לוי שהוא צד הניגון בלא דיבור, שהוא בחינת הקול, וזיכך קול הרינה הוא על ידי שמירת הברית שעל ידי זה זכה להיות בתחילה עשיר בחינת הון וגרון, והוא על ידי שנכלל בשלום בכהן הקדוש שומר הברית, כי הכהנים היו צריכים במיוחד להתקדש בנישואין ככתוב בתורה, וכן הלוי נכלל במושה שממנו התורה, כי ממנו קבלת י"ג מידות שנתנו בסיני, ועל ידי הברית והשלום זוכה למתיקות התורה הפך המרירות שלפני השבת שלום, לכן **רבי אבא פתח לבאר במעלת התורה אשר נאמר מפי דוד המלך, כדי לבאר שורש קלקולו של קורה, וזהו שאמר דוד, **הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים**, כי דוד זכה לשלמות התורה על ידי קדושת הברית, כי כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, והוא בחינת משיח אשר על ידו כולם יעבדו אותו יתברך שכם אחד וישליכו אלילי כספם וזהבם, כי יגלו נחמדות התורה מזהב ומפז, ויזכו כל ישראל אז, על ידי קדושת הברית, להשיג כמו דוד, כי דברי התורה המה מתוקים מדבש, הפך המרירות הקודמת לשלום ולרפואה הבאה ממתיקות התורה. **כמה עליונים דברי התורה**, כי נמשכים מחכמתו יתברך בי"ג תיקוני הדיקנא העליון, שמהם י"ג מידות שהתורה נדרשת בהם, **כמה יקרים ומכובדים**, כי יקרה היא מפנינים מזהב ומכסף, כמה מכובדים, בחינת כבוד את ה' מהונך, כי כפי מה שאתה משליך אלילי הזהב וכסף למען התורה וקיום רצונו יתברך כן נתעלה כבוד התורה. ויקר וכבוד את ה' מגורנד, על ידי תיקון הברית, שעל ידי זה זוכה להדרת פנים בחינת י"ג תיקוני דיקנא, ונזדכך חכמתך וקול רינתך לכבוד על ידי קול תורתך את ה', **אהובים הם למעלה**, על ידי רינת התורה**

על ידי זה אחוז בעץ החיים, ואם אחוז בחיים זה מורה כי בכל אחוז, ביסוד שמירת הברית, כי זה בלא זה אי אפשר, כי הוד והדר לפניו רק כשעוז וחדוה במקומו, שכתוב עין חיים היא למחזיקים בה בתורה להשתדל בה בחיזוק ועמל הדרישה, שעל ידי זה זוכה להדבק בחי החיים, והוא על ידי ותומכיה שהם הרגלים בחינת נצח הוד יסוד, שהם תומכי התורה, בכדי שתוכל היא לעמוד, זה האחוז בה, הוא מאושר בחינת עוז וחדוה שמחה ואושר במקומו, כי על ידי שמירת הברית עולה למקום חדותו יתברך ושמחתו. לכן קורח היה צריך להכלל בשלמות משה ואהרן, שמהם הקדושה והתורה שעל ידי זה היה מקבל חיות, הפך מיתתו בבליעת האדמה, מידה כנגד מידה, בפגם הגרון הוא מקום הבליעה.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כָּל מֵאֵן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, חִירוֹ אֵית לֵיהּ מִכְּלָא, חִירוֹ מִמִּיתָה, כְּמַה דְּאִמְרֵן. בְּגִין דְּחִירוֹ עָלֵיהּ שְׂרִיא, וְאַחִיר בֵּיהּ. אֵילוֹ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְרִין בְּאוֹרֵייתָא, יִשְׁתַּזְבוּ מִכְּלָא, וְלֹא יִשְׁתַּכְּחוּ בְּגִלוֹתָא, וְדָא הוּא דְכֻתִּיב (ס'א) אֵילוֹ יִשְׂרָאֵל מִנְטְרִין אוֹרֵייתָא, אֲשֶׁתִּזְבוּ מִכְּלָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּגִלוֹתָא כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ב) חֲרוֹת עַל הַלְּחוֹת, אֵל תִּקְרִי חֲרוֹת אֲלֵא חִירוֹת. וְחִירוֹת דָּא (אוקמה) בְּאוֹרֵייתָא אֲשֶׁתְּכַח, אוֹרֵייתָא אֵיהּ חֵילָא דִּימִינָא, כְּמַה דְּאִתְּ אָמַר (דְּבָרִים ל"ג) מִימִינוֹ אֵשׁ דֵּת לְמוֹ, וְשְׂמָאֵלָא אֲתַכְּלִיל בִּימִינָא, מֵאֵן דְּעֵבִיד יְמִינָא שְׂמָאֵלָא, וְשְׂמָאֵלָא יְמִינָא, הָא אֵיהּ בְּאֵילוֹ חֲרִיב עֲלֵמָא. – רַבִּי יִצְחָק, הַמְּשִׁיךְ דְּבַרֵי רַבִּי אַבָּא, אָמַר, כָּל מִי שִׁישְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה לְדוֹרְשָׁהּ בְּקִדּוּשָׁתָּהּ בְּרִיתוֹ, חִירוֹת יֵשׁ לוֹ מִהַכֵּל, מִכָּל הַצְּרוֹת עַל יַדֵי הַכֵּל וְהִסּוּד כְּנ"ל, חִירוֹת מִמִּיתָה, כְּמוֹ שְׂאִמְרָנוּ, כִּי דְבוֹק בְּעֵץ הַחַיִּים כְּנ"ל כִּי חֲרוֹת מְעַבְדוֹת עֲבוּדַת אֵלִילֵי הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב שׁוֹרָה עֲלֵיו מְלַמְעֵלָה, מְעוֹלָם הַבִּינָה עוֹלָם הַחִירוֹת כִּידוּעַ, וְאַחֲזָה בּוֹ לְמַטָּה בְּמִקְוָמוֹ, לְשַׁמְרוֹ מִן צְרוֹת הַעֲבָדוֹת תַּחַת שְׁלֹטוֹן הָאוֹמוֹת בְּגִלוֹת, הַמְצָרוֹת לוֹ בְּעֲבָדוֹת הַתְּאוּוֹת. אֵילוֹ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְרִים בְּתוֹרָה, אֵילוֹ לְשׁוֹן רְצוֹן וְדְרִישָׁה, שְׁעַל יְדוֹ נְעִישִׁית הַתּוֹרָה כְּתַר וְעֵטְרָה לְרֵאשִׁים, לְהִיוֹת חֹפְצִים תְּמִיד לְהַשִּׁיג הַכְּתַר הַנְּסִתָּר וּי"ג מִיּוֹדוֹת הַרְחָמִים שְׁבַתּוֹרָה, לְהַעֲמִיק וּלְדְרוֹשׁ הַתּוֹרָה כְּכֹל פְּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּדְרִישָׁה וְכִיסוּפִים, כִּי עֲדִין לֹא הִשִּׁיגוּהָ לְעוֹמְקָהּ וְתְמִיד תְּהִיָּה בְּחִינַת עֵטְרָה מְעַל רֵאשִׁים. אִם כֵּךְ יִלְמְדוּ יִנְצְלוּ מִהַכֵּל, כְּנ"ל (עֵינִין תּוֹרָה ל' כִּי שְׁמִירַת הַבְּרִית מְבִיאָה לְכִיסוּפִים דְּקִדּוּשָׁה) וְלֹא יִמְצְאוּ בְּגִלוֹת תַּחַת שְׁלֹטוֹן צְרַת הָאוֹמוֹת, כִּי הוּא

יתברך ישמע ויקבל קול רינת עמו ישראל. וזהו שכתוב חרות על הלחות, אל תקרי חרות בקמין אלא חרות בצירי, וזאת החירות היא דייקא על הלחות, הם לבושי שמו ההרותים בלחות, כי החירות בחינת עולם הבא כנ"ל שורה מעל הלחות. והוא גם כן בחינת העטרה אשר מעל ישראל כנ"ל בחינת רצון דקדושה, אשר על ידי זה התורה חקוקה בלבם, וחרות זו נמצאת וקיימת ומלוכשת בתורה, כי יגעת בדרישה קדושה ומצאת חירותה שם. התורה היא כוח הימין והחסד והמתיקות הנמשכת ממנו יתברך מעולמות העליונים, כמו שנאמר מימינו העליונה אש דת למו. שהוא כוח הכהנים, אשר בצד הימין, שומרי הברית העוסקים בתורה. והשמאל בחינת צד אש דת נכלל בימין, וכן הלויים בכהנים, וכן רינת הקול בחכמה, וכן י"ג מידות ב"ג תיקונים. וכל אחד מונח במקומו, אחד משפיע ואחד מקבל, על יד זה החיות נמשכת לכל העולם כראוי בחדס וברחמים. אך מי שעושה ימין שמאל ושמאל ימין, להשליט החיצוני המקבל על שורשו המחיה אותו באמת, הרי הוא כאילו מחריב העולם הכנוי על השפעת חסד, בחינת עולם חסד יבנה.

תָּא חֲזִי, אַחֲרָן יְמִינָא. לִיוָאֵי שְׂמָאֵלָא, קְרַח בְּעֵי לְמַעְבֵּד חֵילוּפָא דִּימִינָא לְשְׂמָאֵלָא, בְּגִין כֶּךָ אֲתַעֲנַשׁ. וְלֹא עוּד אֲלֵא דְאֲשֶׁתְּכַח בֵּיהּ לִישְׁנָא בִּישָׂא, וְאַתְעֲנַשׁ בְּכָלָא. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, שְׂמָאֵלָא אֲתַכְּלִיל תְּדִיר בִּימִינָא, קְרַח בְּעָא לְאַחֲלָפָא תְּקוּנָא דְלַעֲיָלָא וְתַתָּא, בְּגִין כֶּךָ אֲתַאֲבִיד מַעֲיָלָא וְתַתָּא. – בָּא וְרֵאשָׁה אַחֲרָן הוּא צַד יְמִין וְחַסֵּד וּפְנִימִיּוֹת וְהַשְּׁפַעַת קִדּוּשַׁת הַבְּרִית כְּרָאוּי. לִוּיִם צַד שְׂמָאֵל וּגְבוּרָה וְחִיצוֹנוּת וּלְבוּשׁ לְקַבֵּל הַחֶסֶד. קְרַח רְצָה לְעִשׂוֹת חֵילוּף הַיְמִין לְשְׂמָאֵל, לְהִיוֹת מְשַׁפֵּיעַ הַקּוֹל בְּלֹא שׁוֹרֵשׁ הַחֶכְמָה וְהַחֶסֶד הַמְגִיעַ מֵאַחֲרָן, וּמִפְּנֵי כֶּךָ נִעֲנַשׁ מִמִּילָא בְּבַלְעֵת הָאֲדָמָה לְמוֹת בְּלֹא חִיוֹת הַמְגִיעַ מֵהַיְמִין. וְלֹא עוּד אֵלָא שְׂנַמְצָא בּוֹ לְשׁוֹן הַרְעָ, מַה שְׁדִּיבֵר בְּגִנּוֹת מִשָּׁה וְאַחֲרָן, שֶׁהוּא פָּגַם קוֹל הַגְּרוֹן וְהַלְשׁוֹן שְׁבִיטוֹד הַפֶּה, מִפְּנֵי פָּגַם הַבְּרִית, כִּי זָלַל בְּבַעֲלֵי הַכְּהוֹנָה הָאֲמַתִּיִּים שְׁבַחָם קִדּוּשַׁת הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת כְּנ"ל. וְנִעֲנַשׁ בְּכָל, עַל יַדֵי פָּגַם הִסּוּד וְהַכֵּל כְּנ"ל. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, שְׂמָאֵל נְכַלֵּל תְּמִיד בִּימִין, הוּא סֹדֵר הַנְּכוּן הַתְּמִידִי הַנְּסִתָּר, אֲשֶׁר הוּא דֶרֶךְ הַנְּהַגְתּוֹ יִתְבַּרֵּךְ עוֹלָמוֹ, אֲךָ קְרַח רְצָה לְאַחֲלִיף תִּיקוּן הַעֲלִיּוֹן וְהַתַּתָּוֹן, כִּי סֹדֵר הַדְּבָרִים לְהַשִּׁיג י"ג תִּיקוּנֵי דִיקְנָא הַעֲלִיּוֹנִים הוּא מְלַמְטָה לְמַעֲלָה, דְּהֵינּוּ

על ידי שמירת הברית שבצד הכהנים זוכה לייג מידות שהתורה נדרשת ומזדככת רינתו וחכמתו עד שמושיג תיקוני הדיקנא, והוא דייקא כאמור על ידי שמירת הברית הנמשכת מן הכהנים, שעל ידי זה הסדר נמשך הרחמים והחיות בחינת דרשוני וחיו. וקורח שרצה להחליף הסדר, בבחינת קול רינה ללא פנימיות החכמה על ידי קדושת הברית, ורצה להשיג י"ג תיקוני הדיקנא והרחמים במקום הדין ללא הקדושה של הימין של אהרן, כנגלל זה נאבד מלמעלה ולמטה. כי לא נמשך עליו באמת הי"ג תיקונא דיקנא להחיותו מלמעלה עד למטה למקומו בצד האש דת. כי אבד כלי המשכת החיות בין אלו שהיו צריכים להמשך עלי ידי הכהנים אשר למעלה ממדרגתו ובין כליו ומלמטה בדרגותו הראויה כי רצה להשתמש רק במקום כלי הכהנים. וזה וזה איבד כמוכא לקמן.

וַיִּקַּח קָרַח, מֵאֵי וַיִּקַּח. נָסִיב עֵיטָא בִישׂא לְגַרְמִיָּה, כָּל דְּרַדְפָּא בְּתַר דְּלָאוּ דִּילֵיהּ, אִיחוּ עָרִיק מִמְּפִיָּה. וְלֹא עוּד, אֲלֵא מַה דְּאִית בֵּיהּ אֲתָא בֵּיד מְנִיָּה. קָרַח רְדִיף בְּתַר דְּלָאוּ דִּילֵיהּ, דִּילֵיהּ אָבִיד, וְאֲחֵרָא לָא רְוּחָא. – וזהו יקח קרחה, מה לקח? לקח עיצה רעה לעצמו, כי חכמת גאוותו, מה שהתגאה להיות מעל מקומו של עצמו, היא אשר יעצה לו לחלוק על שלום הראויים באמת לכהונה, אשר על ידי זה הביא רעת הבליעה להיות נאבד על ידי עצמו, כי מי שרודף לדרוש אחרי מה שאינו שלו, מה שאינו בחינת שורש נשמתו, כמו לוי שבצד השמאל הדורש להיות במקום הימין, ואפילו התורה היקרה בכבוד כנ"ל אשר כתר תורה מונח לכל לדורשה, אף אל פי כן לא כל הדורש את השם הקדוש שבתורה ומעשה מרכבה יבוא וידרוש, כי הוא דייקא רק על ידי היסוד, בחינת סוד ה' ליראיו, המה הכהנים זרזים ביראתם וקדושתם, ואפילו בזאת התורה המונחת לכל, שלא ככתר כהונה, גם בתורה יש לבקש חלקו שלו בה דייקא, כי במופלא ממך על תדרוש, כי השגת כבוד התורה כפי זיכוך חכמתו וקדושתו כנ"ל, לכן כל שרודף אחרי מה שאינו שלו הוא בורח ממנו, בחינת כל הרודף אחר הכבוד, כבוד התורה, זה הכבוד בורח ממנו. ולא עוד אלא מה שיש בו שהיא פנימיותו מדרגתו ובחינתו האמתית, כפי שורש נשמתו, גם זה נאבד ממנו. קרחה רדף אחרי מה שאינו שלו שהוא צד החיות, לכן את שלו שהוא צד השמאל של הלויים איבד, ואחר שרדף שהיא הכהונה כנ"ל לא הרזיח בתוספת, כי אם היה במקומו

דייקא אז היה כן מקבל למקומו המשכת קדושת הכהנים, מלובשת, בתוספת לכוה בחינת הלוויים שבו. נמצא כי עצתו הרעה לחלוק על הכהונה, ברצותו לסלק הכהנים האמתיים משם ולקחת חלק שאינו שלו, בחינת "חלק על הכהונה", שרצה חלק הכהונה שאינו שלו, על ידי זה איבד הכל, גם לוי וגם כהונה, כי אבד חייו על ידי שביטל מעצמו דרך המשכת החיות הנכונה לפי בחינתו האמתית, וכשמו כן הוא, שיצא קרח מכאן ומכאן.

קָרַח אָזִיל בְּמַחְלֻקָתָא. מֵאֵי מַחְלֻקָתָא. פְּלוּגְתָּא. פְּלוּגְתָּא דְּלַעֲיָלָא וְתַתָּא. וּמֵאֵן דְּבַעֵי לְאַפְלָגָא תְּקוּנָא דְּעֵלְמָא, וְתַאבִּיד מִכְּלָהוּ עֲלִמְיָן. מַחְלֻקָתָא, פְּלוּגְתָּא דְּשָׁלוֹם. וּמֵאֵן דְּפָלִיג עַל שְׁלוֹם, פְּלִיג עַל שְׁמוּא (דף קע"ו ע"ב) קְדִישָׁא, בְּגִין דְּשְׁמוּא קְדִישָׁא, שְׁלוֹם אֲקָרִי. – הנה דרשו נכונה חכמי זהר התורה דבריה בחיות, לפרש מילת ויקח, שלקח צד ופנה בהליכתו לשם וזהו שאמרו, קרחה הלך ולקח צד במחלוקת. מה היא מחלוקת. פלוגתא. ויש לשאול כאן ולדרוש כוונת הזהר, וכי הזהר שואל מה פירוש המילה מחלוקת כאילו אינו יודע פירושה בלשון הקודש, ודייקא במילה זו, עד שצריך לתרגמה לארמית? אלא שיש לומר כי התרגום מורה ביתר דיוק על מהות המחלוקת של קורח דייקא, דהיינו שהזהר שואל מה מהות מחלוקת קורח ומדייק ממילת התרגום, שאין הכוונה רק חלוקת השלם שהוא בחינת שכס אחד, הנחלק לחלקיו, אלא שהוא לשון הפלגה והרחקה מהשורש בהליכה לצד רחוק (בחינת קרחה הלך כנ"ל לצד רחוק החלוק בהפלגה רחוקה ממקומו), כי יש כאן הפלגת והרחקת החלקים מלבד חלוקת השלם, כמו מים המתפגלים משורש שביל המעיין לכאן ולכאן, וזהו שאומר, מחלוקת והרחקה שלמעלה ולמטה, כי הלומד תורה בקדושה ויודע שורש נשמתו אזי דייקא יקשר העולם העליון וי"ג התיקונים למקום עולם הזה מקום הדרישה. אך זה החולק על הכהנים ועל הצדיקים ממנו, שרוצה להפרידם ולהרחיקם ממקומם ולתפוס מקומם הוא הגורם מחלוקת, התפלגות והרחקה, בין עולם העליון ולבין עולם התחתון ומפסיק החיות הנמשכת מעליון לתחתון, שאז לולא ההרחקה שגרם, היו הנדבקים זה בזה כראוי. ומי שרוצה לחלק תיקון העולם, דהיינו לרחק י"ג התיקונים העליונים המופלגים למעלה, האמורים לתקן התחתונים למטה, כאשר אינו הולך בסדר הנכון ואינו יודע מקומו וצדו ושורש נשמתו ותפקידו, ובא לרדוף וליטול את שאינו

שלו, כי על ידי שמרתיק עצמו ממקומו האמתי וחושב בליבו שאלו הנמצאים במקומם במדרגת הצדיקים המה כביכול מתנשאים מעל מקומם (ובאמת הפוסל במומו פוסל) והוא רוצה להרחיקם ממקומם אזי גורם הרחקה בין עולמות עליונים לתחתונים, הפך יחוד העולמות הממשיך חיות השפע בכחינת שכם אחד. אזי נאבד מכל העולמות. כי מידה כנגד מידה, מה שרצה להאכיד הראויים להתנשאות ממקומם להיות שם הוא, על ידי זה נאבד ונתרחק הוא מכל עולמות כי אין לו כלי ראוי לקבל חיותם למקומו. ועוד מעמיק הזהר במהות זאת המחלוקת, מחלוקת היא מחלוקת של השלום, חלוקת השלם בחינת שכם אחד, כי המחלוקת מהותה ביטול השלם ביטול השלמות. ומי שחולק על השלום, על הצדיקים השלמים בכרית הכהונה, המשיגים בחכמתם שלמות התורה ככה דרישתם הקדושה את הדרת פניו יתברך וי"ג תיקונו, אשר הוא מקור שלמות הכל, נמצא זה החולק עליהם, שלוקח צד גבהות בהתנשאות מעליהם, הוא חולק ומתנשא על השם הקדוש, כי הכהנים ותורתם הם לבוש לשם הקדוש, כי מי שמשדל בתורה הקדושה משדל בשם הקדוש כנ"ל. והוא חולק על השלום והשלמות משום ששם הקדוש שלו יתברך נקרא שלום המורה על שלמותו יתברך הכולל הכל בתוכו ללא חסרון והרחקה ה"ו כי הכל מאוחד בו.

תָּא חַזִּי, לִית עֲלֵמָא קְאִים אֶלָּא עַל שְׁלוֹם, פִּד בְּרָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, לָא יִכִּיל לְאַתְקִימָא, עַד דְּאַתָּא וְשָׂרָא עֲלֵיהּוּ שְׁלוֹם. וּמְאִי הוּא. שְׁבֵת, דְּאַיְהוּ שְׁלֵמָא דְּעֲלָאֵי וְתַתְּאֵי, וּבְדִין אַתְקִימִים עֲלֵמָא. וּמְאִן דְּפְלִיג עֲלֵיהּ, וְתֵאבִיד מְעֵלְמָא. – בֵּא וְרֵא, אִין הָעוֹלָם קִיִּים וְעוֹמֵד אֵלָּא עַל הַשְׁלוֹם, כִּי עַל יְדֵי הַשְׁלוֹם בֵּין בְּנֵי אָדָם מִסְבִּירִים זֶה לָזֶה הָאֵמֶת עַד שְׂכוֹלִים עוֹבְדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׂכָם אֶחָד כְּאִישׁ אֶחָד, וְדַבְּקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעִבּוּדַת הַתּוֹרָה וְתַפִּילָה וְנִמְשָׁךְ חַיּוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמִים לְכֹל הָעוֹלָם שְׂעַל יְדֵי זֶה קִיִּים הָעוֹלָם. וְכִשְׁבֵּרָא הַקְּב"ה אֶת הָעוֹלָם לָא יִכּוֹל הִיָּה לְהַתְקִיִּים בְּחַיּוֹת עַד שְׂבֵא כְּבִיכּוֹל מְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן עַד לְמַטָּה וְהַשְׂרָה עֲלֵיו הָאָרֶה שֶׁל שְׁלוֹם וְאַחַדוֹת וְשִׁלְמוֹת הָעֲלִיּוֹנָה קְדוּמָה מְבִרָאשִׁית, כְּדִי יוֹכֵלוּ הַרְחוּקִים זֶה מִזֶּה בְּהַפְלָגוֹת שִׁינוּי נִשְׁמַתָּם, לְבַרֵּר יַחַדְיוֹ בְּשִׁלּוֹם דְּבִרֵי הָאֵמֶת לְדְבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּאֵמֶת, וּמֵהוּ זֶה הַשְׁלוֹם? שְׂבֵת, שְׂהִיָּא שְׁלוֹם הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים הַמַּתְחַבְּרִים יַחַדְיוֹ לְחַיּוֹת שְׂכָם אֶחָד (כְּפִי שִׁיחִיהָ בְּשִׁלְמוֹת לְעֵתִיד לְבֵא לְיוֹם

שכולו שבת), שהארת העולם האמת עולם הבא מאירה ומסבירה ומדברת ביום השבת בשלמות לשומריה אשר בעולם התחתון וישראל למטה מדברים ומסבירים פנים כלפי העולמות העליונים על ידי שמירתם השבת שהוא אמת של עולם התחתון כפי העליון שאז הוא זמן דבקות בעבודתו שכם אחד וכל אחד משליך הפצי השבוע וברורי הזהב והכסף והכל עולה לכבוד השבת והתורה וכבודו יתברך. ואז שהביא לעולם השבת שלום דייקא עמד והתקיים העולם, כי על ידי השבת מקרב עצמו לאמת לדבוק בו יתברך באמת, (וזהו שאפילו עם הארץ ירא לשקר בשבת כי אז על ידי השלום עם החכמים מוסברת לו אמת עולם הבא) ומי שחולק על השבת שלום, על ידי פגם הברית, מה שמדבר על הצדיקים שומרי הברית, הפך מה שנתנו ישראל עיניהם, בחינת הדרת פנים, על ידי הברית אשר התגלה בים, בחינת הים ראה וינום, שעל ידי זה זכו דייקא אחרי זה כמרה לשבת שלום. אזי החולק על שלום הצדיקים ומרחיק עצמו מהם, על ידי זה יאבד מן העולם, כי אין לו כוח חיות הקיום שלו בעולם, כי הפריד עצמו מהאמת הבא על ידי שלום.

אך השומרים פיהם ולשונם ואין בלכם התנשאות על השבת שלום ועל הצדיקים ומקרבים עצמם בשלום זה לזה להסביר זה לזה האמת והירות השלום החרותה על לבם, ביודעים כי ה' אחד ושמו אחד, על אף כל פלגי מי הדעת והרצונות השונים שכל אחד מהם דורש, על ידי זה השלום נעשים שכם אחד לעבדו יתברך באהבה ובאמת. ועיקר אחדותם ככה בעלי שלמות הדרת הפנים הקדושים, אליהו הנביא מלאך הברית ומשיח צדקנו בן דוד, אשר יבואו לקרב הרחוקים בהפלגה רבה להיות דבוקים בו יתברך בעבודת התורה הנחמדה מזהב ופז ובעבודת התפילה באמת, על ידי השלום, ונוכל כולנו להצביע ולומר בפה מלא בקול רינה וישועה זה א-לי ואנווהו, עוזי וזמרת י-ה ויהי לי לישועה. במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. לפי השלום שפורר בן יבולין למשה את כל העולם לעבודתו, לעבדו שכם אחר. כי עלידי השלום שיש בין בני אדם הם מדברים זה עם זה, והם הולכים זה עם זה מה הוא התכלית מפל העולם כלו ומחבליה, והם מספירים זה לזה האמת, שפוף כל סוף אין נשאר מהאדם כלום, כי אם מה שהבין לעצמו לאחר מותו לעולם הנצחי, כי אין מליון לו לאדם לא קסף ולא זהב וכו'. ועלידי זה משליח כל איש את שקר אלילי בספו, וממשיח ופונה את עצמו להשם ותברך ויתוורתו ועבודתו, ומקרב את עצמו אל האמת. אבל כשאין שלום ח"ו, מכל שבן כשיש מחלוקת ח"ו, אזי אין מתוודעין יחד זה עם זה ואין מדבר אחר עם חברו מהתכלית, ואפילו כשמתוודעים יחד לפעמים ומדברים יחד, אין נכנסין דבריו בלב חברו מהמת הנצחון והמחלוקת והשנאה והקנאה. כי מחלוקת ונצחון אינו סובל האמת (פמבאר במקום אחר). נמצא, שעפר ההתרחקות מחשם ותברך של רב בני אדם הוא עלידי המחלוקת, שנותרה עכשו בעוונותינו הרבים, המקום ירחם:
  - ב. עלידי תקון הברית זוכין לשלום:

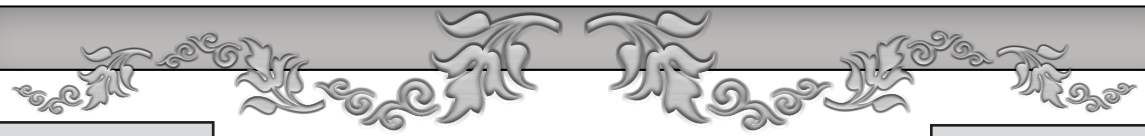
תפילה לה' יתברך וכן בקשה מהצדיק שיפעל גם הוא בתפילתו לה'

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אדון השלום, מלך השלום שלו, שתשים שלום בין עמך ישראל, ויתרבה השלום, עד שימשך השלום בין כל באי עולם, ולא יהיה שום שנאה וקנאה ונתירות ונצחון וקנטור בין אדם לחברו, רק יהיה אהבה ושלום גדול בין כלם, וכל אחד ידע באהבת חברו, שחברו דורש טובתו ומבקש אהבתו והפץ בהצלחתו הנצחית, עד שיכלו להתוודע ולהתקבץ יחד כל אחד עם חבריו, וידברו זה עם זה, ויסבירו זה לזה האמת, עד שיכלו לעורר זה את זה, ולהזכיר זה את זה, להתפלל על עצמו היטב היטב בעולם הזה, עולם העובר כהרה עון, צל עובר, לא כצלו של דקל, ולא כצלו של כותל, אלא כצלו של עוף הפורה, וידבר וישיח כל אחד עם חברו, מהו התכלית מפל תאות עולם הזה, והכליו, ועל מה אתינן להאי עלמא שפלה. וירבו לדבר זה עם זה באהבה ואהבה והבה גדולה באמת לאמתו מעמקא דלבא, בלי שום נצחון וקנטור כלל, עד שיעורר כל אחד את חברו לשוב אל יהוה באמת, ולהשליח את אלילי כספו ואלילי זהב, ולא ילכו עוד בשרירות לבם הרע, ולא יטו אחרי הבצע כל ימיהם, ולא ירדפו אחר הפותרות

להרבות הון מהכל, ויגרשו הרוח שטות מקרבם, ויתרבה ויתגדל השלום בעולם, עד שישבו כל ישראל אליה באמת, בתשובה שלמה ברצונם הטוב, עד שיתעוררו גם כל אמיני דעלמא, ויכירו האמת לאמתו וישבו כלם אליה, ויקבלו כלם את עול מלכותך עליהם, ויקים מקרא שכתוב, כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחר: וכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, מלא רחמים הגדול דלים, שומר הברית והחסד, הגומל לחיבים טובות, גמול על עבדך ואהיה, ונבני כחסדך הרבים וברחמיך האמתיים, ועורני והושיעני, שאזכה מעתה לשמירת הברית קדש באמת ברצונך הטוב, ותצילני מעתה מפל מיני פגם הברית ומפל מיני הרהורים רעים, ותהיה בעזרי ותתן לי חכמה ובינה ודעת, ועצה וגבורה, שאזכה להתגבר על כל המחשבות רעות והרהורים רעים, להפליט מהם ולהנצל מהם לגמרי בכחך הגדול, לגרשם ולשפרם ולבטלם מעלי ומעל גבולי. ואזכה ברחמיך לגרש כל הרוח שטות מקרבי, שלא יהיה שום אחיזה להרוח שטות אצלי, רק אשברו ואגרשו ואבטלו מעלי ומעל גבולי מעתה ועד

עולם. ותעורני ותזכני להוציא כל נצוצות הקדשה שנפלו על ידי בקלות בין הרוח שטות והספרא אחרא עלידי פגם הברית. ותעורני ברחמיך העצומים שאזכה לתשובת המשקל ממש, ובמקום שקלקלתי שם אתנן ברחמיך. ובכל עת ובכל מקום שירצו להתגבר עלי הם ושלום, מחשבות רעות והרהורים רעים, שם דייקא אזכה לשבר תאותי ולגרש הרוח שטות מקרבי, לגרש ולסלק ולבער ולבטל כל המחשבות והרהורים רעים מפני, עד שאזכה עלידייזה לברר ולהעלות כל נצוצי הקדשה שנפלו ונתערבבו על ידי בין הקלות, לבררם ולהעלותם כלם ולהשיבם אל הקדשה, ואל ידח מפך שום נדח כלל, ברחמיך הרבים ובחסדך הגדולים, ובכוח וכן צדיקי אמת וקנים שפקדשה אשר זכו לשמירת הברית באמת בתכלית השלמות. ואזכה מעתה להמשיך עלי ככל עת ובכל שעה רוח קדשה וטהרה, ויקים בי מקרא שכתוב, ונקה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה':

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com